

TARTU ÜLIKOOLI VILJANDI KULTUURIAKADEEMIA

Muusika õppekava
pärimusmuusika eriala

Lisette Kingsepp

PEENID SÕRMED LÕID PILLI

Loov-praktilise lõputöö kirjalik osa

Juhendaja: Cätlin Mägi

Kaitsmisele lubatud:

Viljandi 2020

SISUKORD

SISSEJUHATUS	3
1. ÕPIKOGEMUSE KIRJELDUS	4
1.1. Õpingud muusikakoolis	4
1.2. Kooliväline pillimäng	5
1.3. TÜ VKA	6
1.3.1. Õpingud pärimusmuusika erialal	6
1.3.2. Põhipilli õpingud	8
2. KONTSERDI ÜLESEHITUS JA REPERTUAAR.....	12
2.1. Eduard Aamani Polka	12
2.2. Peremehe valss ja Kom, vennen, kom	13
2.3. Peeter Rooslaiu polka	13
2.4. Pirun Polska	14
2.5. Peenid sõrmed löid pilli ja Kingu valts.....	14
2.6. Omalooming „Madalrõhkkond“	16
3. ETTEVALMISTUSPROTSESS	17
3.1. Koosseis ja proovid.....	17
3.2. Heli ja lavakujundus	18
KOKKUVÕTE	19
KASUTATUD ALLIKAD	20
LISAD.....	21
SUMMARY	27
LIHTLITSENTS.....	28

SISSEJUHATUS

Minu loovpraktiline lõputöö kannab pealkirja “Peenid sõrmed löid pilli”. Käesolev kirjalik osa annab ülevaate minu muusikalisest taustast, õpingutest TÜ VKA muusika õppekava pärimusmuusika erialal ning kontsertkava kontseptsioonist.

Töö pealkiri tuleneb kavasse valitud, Mustjala päritolu, laululoost “Peenid sõrmed löid pilli”. Nimi rõhutab pillimängu olulisust minu elus. Samuti viitab ka tänastele ja 100 aasta tagustele pillimeestele ja -naistele, kes arhiivisalvestuste ning kirjalike mälestuste kaudu tuttavaks on saanud.

Koos õpikogemuste kirjeldusega, toon töö esimeses osas välja tähtsad isikud, kes minu pillimängu arengus on mänginud suurt rolli. Samuti, kuidas erinevad teadmised on kujundanud ja arendanud mind inimese ja muusikuna.

Teine osa kirjeldab diplomikontserdi kontseptsiooni ning repertuaari. Kontsertkava on koostatud TÜ VKA pärimusmuusika õpingute jooksul omandatud paladest. Lugude valiku määrasid erinevad emotsionaalsed ning tehnilised aspektid, mistõttu kirjeldan iga loo valikut ning õppeprotsessi lähemalt.

Kolmas osa annab ülevaate piiranguteaegsest ettevalmistusprotsessist. Kirjeldan, kuidas toimusid proovid ansambliga, helindamine ning lavakujunduse koostamine.

Kontsert toimub 20.mai, Viljandi Pärimusmuusika aida suures saalis, kell 17.00. Kaasatud on muusikud: Henrika Trave bass plokkflöödil, Hanna Miina Kivisäk viiulil ning Martin Kalm kitarril.

1. ÕPIKOGEMUSE KIRJELDUS

Käesolevas peatükis on välja toodud seniste muusikaliste õpingute kirjeldus. Arengus on suurt rolli mänginud muusikakool, kus sain esimese viiulimängu kogemuse. Eraldi on välja toodud ka koolivälised muusikalised tegevused ja projektid. Alapeatükk pärimusmuusika eriala õpingutest annab ülevaate esmalt kogu õppekavast ning seejärel isiklikust arengust viiulimängijana. Välja on toodud nii tänased kui 100 aastat tagasi elanud pillimehed ja -naised, kes minu pillimängu arengut on mõjutanud.

1.1. Õpingud muusikakoolis

Viiuliõpingud said alguse 1. klassis, kooliga samas majas tegutsenud, Rakvere Muusika- ja kunstikoolis Kaur. Mäletan esimest korda, kui sain pilli koju kaasa. Pakkisin kohe oma uue seadeldise lahti ning kavatsesin nüüdsama mängida nii, kuid õpetaja oli ette näidanud. Minu suureks pettumuseks tõi viiul esile vaid krigisevad helid. Siinkohal tänan oma ema, kes vapralt esimese aasta Suzuki meetodi järgi minuga tunnis kaasas käis. Tema oskas mulle teatada, et need tugevalt viiuli kaela külge surutud sõrmed, tuleks mängu ajal lahti lasta.

Esimene viiuliõpetaja, Eva Siil, õpetas Suzuki meetodi järgi. Esimesed lood õppisin lahtiste keeltega, lisades rütmid, seejärel sõrmed. Peale seda õppisin esimese loo „Sära, sära, väike täht“, mida õppisin kõikvõimalike rütmi kombinatsioonidega. Õppeprotsess käis noodikirja lugemise kaudu, kuid nii kodus kui tunnis toetas edasist harjutamist Suzuki õppe plaat – muusika kuulamiseks ja sellega koos mängimiseks. Ka ema, kes käis meetodi järgselt tundides kaasas, proovis ise pillihoidu, lihtsamat üle keelte tõmbamist ja selleks perioodiks sai mõni lugugi selgeks. Viiuliõpe kestis 7 aastat ning kooli vanamuusikaansamblis tegin kaasa kuni 9.klassi lõpuni.

Isiklikult, oleksin ma valinud õpitavaks pilliks klaveri. Klaverimängu võimalus perekonnas aga puudus. See-eest, kui muusikakool tellis meistrilt klavessiini ja otsiti mängijaid, siis võtsin võimalusest kinni (Virumaa Teataja 2008). Klavessiinimängul pidin tegelema noosistlugemisega, sest seda pilli ei tundnud ma piisavalt, et kuulumise järgi noote tuvastada. Siiski sain põhja klaviatuuri tundmises ning julguse katsetada erinevaid pille.

1.2. Kooliväline pillimäng

Pärimusmuusikaga puutusin esmakordselt kokku muusikakooli esimese aasta lõpukontserdil, kuulates mängimas kooli ansamblit. Minu jaoks paistis see kõikidest etteastetest välja oma rõõmsameelsusega, elava rütmikusega, huvitava ülesehituse ja tavapäraste noodipultide puudumisega (ehk mängiti peast). TÜ VKA pärimusmuusika eriala vilistlane Jaanus Põlder oli selle ansambli juhendaja. Palusin tungivalt emal välja selgitada, kuidas saaksin ka ise nendega liituda, kuigi nägin selgelt, et kõik teised õpilased on keskkooliealised. Ansambliga soovitasin liituda ka enda 9 aastat vanemal õel, Maria Kamsil, mängitavaks pilliks djembe. Tahaksin siiski täheldada, et enamus proovides ma ise pilli mängida ei julgenud – poogna seadsin tooli alla. See-eest klõbistasin pizzicatos ja ümisesin laule kaasa. Peale esimest korda, kui olin kodus loo mälu järgi selgeks õppinud („Savikoja venelane“) anti mulle võimalus kontserdil mängida üks läbimäng ette soolona. Olin tunda saanud ilmselget edu tunnet ning tuletasin mälu järgi meelde ka järgmise loo. Sellest siiski ei piisanud. Tempod olid kiired ning paljudel esinemistel tegin ma vaid näo, et mängin kaasa. Juhendaja ei ole senini kommenteerinud, et oleksin sellega vahele jäänud.

Olles 12 aastane, hakkasime mängima ja esitama neidsamu ansamblist õpitud pärimuslugusid ka vanema õega kahekesi. Oskus kõiki lugusid ümiseda, aitas aastaid hiljem lood meelde tuletada. Alguses musitseerisime heategevusena, näiteks supiköörides ja lastekodudes. Ühel korral Tallinnas, heategevusprogrammi lõppedes, pakkus õde koguda Tammsaare pargis tänavamuusikutena kinoraha. Seda me ka tegime ning kuulajaskond elas rõõmsameelselt kaasa, rahagi saime kokku. Sama aasta suvel mängisime me suurema seltskonnaga, justkui pereansambliga, juba Käsma tänavatel, Viru Folgil. Liikmeteks õde djembel, õe sõbranna teise djembega, tädipoeg viihapillil ning tädipoja naine viiulil. Mäletan, et olin tookord folgi esimesel päeval palavikus, kuid proove oli tehtud ja ma ei saanud sellest kogemusest ilma jääda, seega raputasin vana kraadiklaasi elavhõbeda palaviku piirist allapoole. Kogemus oli täiesti seda väärt. Õhtutundidel olid meid kuulamas rahvamassid, tegime võimsaid soolosid nii trummide kui viiulite vahel ning mängisime võistu, nagu ikka, kui rahvas pillimehele kaasa elab. Sel aastal olid meil ka Käsma tänavatel vastased – Ukerdajad. Rakvere Gümnaasiumi õpilaste ansambel, kes tegelikult ei olnud niivõrd rivaalid vaid nautisime nende muusikat väga ja elasime kaasa nende edule. Järgneval aastal olid Ukerdajad juba laval, seega tänavatel meile vastast polnud.

Hakkasin neidsamu kirjeldatud kogemusi planeerima aina enam oma vaba aja tegevusteks. Muusikapalu õppisin ja otsisin suuremalt jaolt iseenda toel. Lõpuks tundsin aga, et ma ei tea pärimusmuusikaga tegelevate inimestega sama repertuaari ega oska ka juhendada teiste pillide partiisid toetamaks rahvalikku stiili. Mõistsin, et soovin ses vallas rohkem teadmisi omandada.

1.3. TÜ VKA

Tartu Ülikooli Viljandi Kultuuriakadeemia pärimusmuusika erialal õppimine on olnud minu jaoks väga õpetlik aeg – kultuuri tundmine kujundab paratamatult väärtuseid isiklikus elus. Õppides erinevate kultuuride kohta on kergem mõista inimkonna erinevusi ning olla tolerantne, samuti ka olla austav teiste kombestiku vastu ning hoida oma. Pärimusmuusikat tutvustasid, aitasid lähemalt uurida ja mõista erinevad õppeained ja õppejõud. Loomulikult ka salvestiste ja käsikirjade kaudu tuttavaks saanud 100 aastat tagasi elanud pillimehed.

1.3.1. Õpingud pärimusmuusika erialal

Soov mängida pilli inimestega, kel oleks samasugune huvi pärimuslike palade osas, oli üks põhilistest põhjustest, miks oli Viljandi linnana ning Kultuuriakadeemia koolina ideaalne valik. Ansambli tunnid ja pillikoor pakkusid suurepäraselt võimalust katsetada koostööd erinevate tudengitega ja õppejõududega, nii pillimängijatena kui isiksustena. Esimesel aastal jagunesid ansamblid kursuse vahel esmalt pooleks, seejärel moodustati kaheliikmelised ansamblid – duod. Duos mängides sain esmakordse julguse tuua ansambliproovi kaasa enda loomingut ning enda seade ideid, mis andis edaspidiseks suure tõuke. Esimesel kahel aastal juhendasid ansambleid Merike Paberits ja Karoliina Kreintaal. Teisest õppeaastast algas kontsertsari Made, millel õnnestus osaleda 9 koosseisuga, 10 kontserdil. Igaks kontserdiks seadsime viie nädalaga kolm lugu, seega kokku võib arvestada ligi 30 seatud pala. Arvan, et kontsertsarja vorm on muusikalisele õppeasutusele väga oluline ja tänuväärne väljund selleks, et pakkuda tudengitele võrdselt praktikat.

Improvisatsiooni, rütmika ning praktilise harmoniseerimise kursused möödusid äärmiselt tegusalt. Improvisatsiooni kursused tutvustasid nii teoreetilisi võimalusi mängida helistikust erinevate reeglitega kui pani proovile kiirete katsetustega. Kindlasti meeldejäävaim tund

toimus stuudioruumis, tuled kustutatud, kogu kursus seljad koos ringis istumas ning erinevate reeglite järgi kas ühte või paari nooti mängimas. Sellised sünkroniseeritud katsetused andsid hea tunde ning löid usaldust grupi vahel. Tänan õppejõud Andre Maakerit, loominguliste ja pingeabade tundide eest. Samamoodi on grupitunnetust vorminud ka rütmika, kus esimesel tunnil tundus veider üheskoos ringis, vaikides plaksutada, aga lõpuks muutus see täiesti tavapäraseks. Rütmika tunnid Ahto Abneriga õpetasid tunnetama end rütmiliselt ehk õppisin märkama ja tähele panema oma rütmitunnetust ning koordineerimist, mida saan enim rakendada poogenduste täpsuses. Praktiline harmoneerimine oli aga justkui muusikaliste teadmiste kokkuvõtte klaviatuuril. Selles aines õnnestus keerulisemate jazz harmooniatega kinnistada nii muusikateooria kui improvisatsiooni kursusest saadud teadmisi. Samuti sain sellest tunnist täpselt selle, mis lubatud – oskuse koostada väheste info ja kerge vaevaga huvitav klaverisaade, vajadusel saateharmoonia mis tahes saatepillile. Õppejõud Themuri Sulamanidzelt saadud videomaterjali, noodimaterjali, nootidele kirja pandud nippe ja isegi akordi ehitumisi olen kasutanud oma töös lugematutel kordadel.

Õpingute jooksul olen omandanud arusaama, et tantsimine on muusika lahutamatu osa. Selle mõistmine algas kursusel Pärimustantsu praktika, juhendatud õppejõud Celia Roose poolt. Varem ei olnud mul tantsimisega kogemust, sest eeldasin, et tantsimine nõuab partneri olemasolu ning tantsuoskust. Pärimustants vabastab justkui mõlemast kohustusest – ei ole suurt ilustamist vaid põhisammud; ringmängudes ning rühmatantsudes valitakse partner kas mängu kestel mängijate seast või vahetatakse neid terve tantsu kestel. Õpitube läbi viies olen näinud, et eestlaste vanad tantsud pakuvad palju rõõmu ja elevust, kuid sarnased hirmud, mis olid minul, on laialt levinud. Arvan, et muusik, kes soovib, et tema kontserdil tantsitakse, peab arvestama oskamatusena ning tantsu oskama ka ise eest võtta.

Pilliõppele lisaks on õppekava võimaldanud pedagoogiliste teadmiste omandamise. Grupiõppe didaktika kursus Celia Roose, Tuuli Jukk ja Cätlin Mägi juhendamisel, pakkus võimalust katsetada läbi õppemeetodeid turvalises keskkonnas. Ka üks erialaselt tähtsamatest ainetest – Eesti pärimusmuusika – õpetas pärimust edasi õpetama. Seal omandatud repertuaar on saanud minu õpetamise põhjaks, millele ma uusi ideid peale ehitan ning uut repertuaari juurde otsin. Vahel mõtlen pärimusmuusikast rääkides teadlikult, kuidas õppejõud Juhan Suitsu moodi mõni huvitav seos, lugu, müüt või muinasjutt muusika juurde poetada.

Regilaule ja nende tausta on tutvustanud nii õppejõud Celia Roose kui Janika Oras. Olen mõlemalt saadud tähelepanekutega alati nõus olnud ning õpetussõnad on igati aidanud. Mäletan esimesi kordi, kui kuulsin J. Orast kiigelaule laulmas ning ma ei mõistnud, kust küll inimesel üldse selline häääl välja tuleb – mis eriline häälepaelte ehitus see olla võiks? Hoopiski aastaid hiljem avastasin üksi kajavas võimlaruumis lauldes, et ka minul tuleb selline häääl välja, kui ma õpin seda mitte tagasi hoidma. Ka kontserdil esitusele tuleva loo puhul järgisin õpitud nõuandeid - varieerimine ja loo katkematu jutustamine.

Nii isiksuse- ja sotsiaalpsühholoogia kui ka arengupsühholoogia olid väga kasulikud ülevaatlilikud kursused tutvumaks, millega juhendaja enim kokku puutub – erinevad isiksused. Õpitud teadmisi rakendasin kooliväliselt õpitubade läbiviimisel ning pulma pillimehena tantse ja laule läbi viies. Kolmandal kuni neljandal õppeaastal laienes kasutusvaldkond Kilingi-Nõmme Muusikakooli viiuliõpetajana tööle asudes. Viimse kui teadmise olen viinud praktikasse viiendal aastal, Tallinna Kunstigümnaasiumis, klassijuhataja, muusikaõpetaja ja pärimusringide juhendajana.

1.3.2. Põhipilli õpingud

Suurim ootus õppekavale olid põhipilli õpingud. Viljandi Kultuuriakadeemiasse õppima asudes oli viimasest individuaalsest viiulitunnist möödunud viis aastat. Tulin väga iseloomuliku pillihoiakuga – vasak küünarnukk laisalt vastu keha ning ranne surutud pillikaela vastu. Esimeseks eriala õppejõuks sai pärimusmuusika eriala vilistlane Karoliina Kreintaal. Sain temalt julgustust nägema vaeva parema pillihoiaku treenimisel. Tundsin ka ise, et senine hoiak takistab pillimänguvilumuses edasi jõudmist – poogen oli laisk ning ilma konkreetse alguse ja lõputa; vasaku käe sõrmed ei jõudnud endise hoiakuga noote õigesti intoneerida ning samuti ei olnud võimalik vahetada positsioone täpselt õigele kohale „maandudes“. Asendi muutmine oli pikk ja enesekriitiline protsess. Soovitaksin edaspidi teistel kindlasti pilli tarvikute vahetamisel konsulteerida asjatundjatega ning ka selle juures mitte minna liiale.

Teiseks katsumuseks oli noodistamine ning noodi järgi mängimine, mis ei olnud samuti enne õpinguid piisaval tasemel. Üks on aga arendanud teist ning vastupidi. Noodistamise kursust õpetas samuti õppejõud K. Kreintaal ning seetõttu ei olnud võimalust ka keerulisest tegevusest kõrvale hiilida. Tähtsaks tööriistaks sai programm *Audacity*, mis võimaldab

helistike mugandada tänapäevase häälestusega ning tempot muuta nii aeglaseks või kiireks, kui on vajadus. Sel moodusel juhendas õppejõud kuulama terasemalt topeltkeeli ning kaunistusi – milline keel kaasa mängib ning kaua see kestab; millised noodid trilleri või käigu moodustavad. Seda hoidmaks ära muusiku enda stabiilsete põhikaunistuste teket ning iga loo puhul samade motiivide kasutamist.

Samade töödeldud failidega sain harjutada ka koosmängu pillimehe endaga, mistõttu tunnen, et vanad pillimängijad, on mind väga palju õpetanud. Paralleelselt arhiivisalvestiste kuulamisele ja noodistamisele juhendati mind ka pillimängija tausta uurimisel. Esimeseks jälgendatavaks sai näiteks Juuli Ott, kes elas aastatel 1870-1944, oli pärit Kolga-Jaanist, Võisiku vallast, Odiste külast, Eltsaare talust, aga kolis 18 aastaselt Tallinna. J. Ottil olla tulnud laulud palju ladusamalt kui viiulimäng, aga olles ainuke naisviuldaja, ei olnud talle vastast (Sildoja 2014). Juuli Otti mängustiil on üsna tantsuline, kuid keerulisi võtteid eriti ei esine, seega sobis ta esimeseks jälgendatavaks, tunnetuse edastajaks, väga hästi. J. Otti lugudest mängin alati rõõmuga näiteks palasid: „Vanaaja valts“, „Torupillivalts“. Järgnevalt toon aga välja kontsertkavas esindatud pillimehed.

Samuti esimesel kursusel, jälgendasin 1891-1976 aastatel Ruhnu saarel viiuldanud, hiljem Kihnu saarele elama asunud, Peeter Rooslaidu (Eesti Entsüklopeedia 2013). Õppejõud K. Kreintaal oskas tänu pillimehe kohta tehtud uurimusele tekitada huvi ning toetada pillimehe tausta tunnetamisel. Esimene jälgendatud lugu P. Rooslaiult kandis nime „Pruute lugu“, mida olin kunagi ka kuulnud ning mänginud. Uus kokkupuude pillilooga andis ettekujutuse, kui palju võib üks ja sama lugu erineva olenevalt, kust pärineb algallikas või millised isikupärased võtted on iga pillimees ise lisanud. Puutusin kokku ka P. Rooslaiu isa Elias Schönbergi mängitud paladega (Sildoja 2011). Mulle meeldivad isiklikult nende kahe ruhnurootslase mängitud lood väga, sest neis on tunda teistsugust seaduspära ja meloodiakäike, mis tekitab põhjamaise tunde ning lisab Eesti pärimusmuusikale mitmekesisust. Enda mänguga olen tihtipeale meeste nobedusele alla jäänud, seega poogna ja sõrmede särtsakus ja täpsus on olnud minu kuulamiste ning harjutamiste eesmärgiks. Kontserdil mängin nende repertuaarist lausa kolm pala.

Jaan Palu, Kihnu saarelt, sündinud 1882 aastal ja elanud 1964 aastani, oli taaskord osav viiulimängija. Viiulilugusid õppis pillimees kodustelt viiuldajatelt. Esimese pilli meisterdas pillimees ise kulbinoaga kuuse ja saarepuust (Sildoja 2014). Jaan Palu mängitud lood on

omanäolised, huvitava meloodiaga, osavate kaunistuste ja kerge, konkreetse rütmiga. Jaan Palu järgi omandatud lood on ideaalsed tantsuks mängimisel, sest need sobivad väga hästi omavahel liitmiseks, aga on see-eest huvitavad ja üksteisest erinevad. Jaan Palu repertuaarist valisin kontsertkavva labajalavalsi ning osaliselt ka tema poolt lauldud laulu.

Uued nipid poogendustel ja kaunistustel õpetas mulle arhiivisalvestuste teel ka Eduard Aaman, viiuldaja Kuusalu kihelkonnast, Kolga vallast. Teda salvestas A. O. Väisanen aastal 1913, kui teisi Kuusalu viiuldajaid salvestas H. Tampere, alles aastal 1936 (Sildoja 2014). E. Aaman oli seetõttu ka salvestamise hetkel teistest võrdlemisi noorem – 29. aastane. Võib arvata, et noorest east tuleneb ka aktiivne, aga äärmiselt stabiilne poognatöö ja rütmitunnetus pillimängus.

Kolmandal aastal tegelesime edasi Eesti muusikaga, jäljendades erinevaid pille, aga ka välismaa muusikaga, uuendades repertuaari. Välismaa muusikast valisin õppimiseks iiri- ja šotipärast viiulimuusikat. Minu suureks lemmikuks juba enne kooli oli ansambel Fiddlers Bid, Shetlandi saarelt, kelle repertuaari oli samuti huvitav eesmärgistatult uurida ja noodistada. Õppejõult sain ka soovitusel kasutada häälestamise ning metronoomi rakendust nimega *Soundcorset*, mis on peale erinevaid nutitelefonide häälestussüsteemi otsinguid kujunenud minu isiklikuks lemmikuks.

Neljandal aastal oli minu erialaseks juhendajaks pärimusmuusika eriala vilistlane, õppejõud Lee Taul. Pool viimast aastat suunas õppejõud mind mõtlema kui sooloartisti ehk valmistasin igale valitud loole, paralleelselt harjutamisele, kindla seade. Salvestasin mängitavat materjali, kuulasin ning harjutasin kaunistusi ning rütme metronoomiga täpsemaks. Ka L. Taul suunas viiulilugusid õppides pala arhiivisalvestuse järgi noodistama, mis oli tegelikult väga vajalik. Isiklik harjumuspärane mänguviis teeb küll loo emotsionaalsemaks, kuid kindlad muutumatud kaunistused võivad muuta terviku igavaks.

Minu jaoks on pillimängu õppimise juures alati tehnilised küljed nõrgaks või mõistmatuks jäänud. Kõrgharidust omandades pidin ette võtma suure lisatöö muusikateooriaga. Loomulikult ei olnud ma selle üle sugugi õnnelik, vaid eirasin kitsaskohta nii kaua kui suutsin. Kui võtsin aga vastu otsuse, et soovin mõista ning olen valmis selleks nägema ka vaeva, siis muutus palju – hakkasid tekkima seosed, mida aastaid järjest ei olnud. Seejärel võtsin IV kursusel ka põhipilli õppejõuga eesmärgiks läbida viiuli tehnilised arvestused

esimese sooritusega. Selleks harjutasin iga sõrme intonatsiooni eraldi – nii kaua sättisin sõrme uuesti kuni noot häälestus lahtise keelega. Erinevaid heliridasid ning -kette harjutasin pikalt, metronoomiga ja järjepidevalt. Proovid viisin läbi muusikamaja klassides, et ma ei pelgaks naabrite kuulamist ning seetõttu ei vähendaks pilli potentsiaalset kõla.

Nii õppejõud Karoliina Kreintaal kui ka Lee Taul on alati julgustanud mind mängus olema enesekindlam. Viiulimäng on kiita saanud pärimusliku tunnetuse ja tantsulisuse poolest. Tähelepanu on suunatud poognatöö rütmilise täpsuse arendamisele, poogna ja keele paremale kontaktile ning intonatsiooni treenimisele. Olen tänulik saadud tagasiside ning nähtud vaeva eest.

2. KONTSERDI ÜLESEHITUS JA REPERTUAAR

Käesolev peatükk annab analüüsiva ülevaate kontserdi repertuaarist. Kava on kokku pandud TÜ VKA pärimusmuusika eriala õpingutel omandatud ning loodud paladest. Eesti päritolu lood on juhendatud põhipilli õppejõudude poolt. Välismaine lugu on omandatud Talve ETNO 2020 laagris. Omaloominguline pala on üks paljudest spetsiaalselt lõpukontserdile kirjutatud lugudest, mis osutus juhuslikult valituks.

Valikus said määravaks nii emotsionaalsed kui tehnilised aspektid. Lugude üle, mille puhul olin vaeva näinud seade vormistamisel, saanud esinemiskogemust ning tagasisidet (ka publikult), oli kerge otsustada – oli tekkinud emotsionaalne side ehk mängurõõm. Lood, mille puhul tekkis kahtlus, sai määravaks tehniline printsiip – milline lugu näitab rohkem tehnilist võimekust ning viulimängu eripärasid.

Lugude järjekorra määras aeg - kontsertkava kuulates, harjutades ning sellest kirjutades sai vahetatud mitme loo asukohta kavas. Särsaka ja enesekindla palana sai kontserdi esimeseks looks valitud hoogne polka.

2.1. Eduard Aamani Polka

Kontserdi avab polka Eduard Aamani järgi. Lugu sai valitud IV kursuse põhipilli repertuaari kavasse, ERA salvestuste seast, hoogse mängustiili ja meeldejääva meloodia poolest. Samuti on loo esimeses pooles äratuntav lisatakt, mis minu jaoks kõlab väga oskuslikult. Õppejõud Lee Taul toetas mind iseloomulike elementidega eelkõige jäljendamisel, sest minu kavatsused ning mängitu ei läinud kokku. Selleks aitas taaskord lihtne nipp – oma mängu salvestamine.

Koostöös valmis loole seade, kus olid minu ideed ning õppejõu nõuanded tehniliseks soorituseks. Näide: omapära loomiseks tekkis loole minoorne variant, mis oli hea mõte, aga kõlas rutakalt ja segaselt. Õppejõu nõul muutsin viisi käike sujuvamaks. Aeglustasin ning muutsin poogna kontaktiga kõla tämbrit, et üldises dünaamikas oleks mitmekesisust.

2.2. Peremehe valss ja Kom, vennen, kom

Peeter Rooslaiu repertuaari tutvustasid mulle mõlemad TÜ VKA aegsed põhipilli õppejõud. Valsid Peeter Rooslaiu järgi kujutavad endas kahte lugu. Üks minu lemmikuid palasid tema repertuaarist on aktiivse poognaga, meloodilise viisi ja väljapeetud lõppudega „Peremehe valss“. Omandasin loo esimesel aastal ning peale seda võtsin noodistamiseks ette taas neljandal. Tuleb tõdeda, et olin kasutama jäänud vaid väheseid võimalike kaunistuselemente ning kindlad iseloomulikud poognad olid samuti jäänud taasavastamiseks.

Teiseks õppisin Lee Tauli järgi veel ühe Ruhnu loo „Kom vennen kom“. Õppejõudude ühisel plaadil „Ruhnu saarel mitu otsa“ ning P. Rooslaiu originaalesituses on see siiski laululugu, kuid pala mulle sel moel omaseks ei saanud. Pillilugu aga see-eest sobis ideaalselt kokku varasemalt õpitud valsiga. Nii mängin ma kontserdil teise loona kahte valssi P. Rooslaiu järgi, kus kumbki ülikooliaegne viiuli õppejõud on õpetanud selgeks ühe pala.

2.3. Peeter Rooslaiu polka

Kolmanda loona kavas mängin polka, mille õppisin IV kursusel Lee Tauli järgi. Õppides lugu õppejõu poolt mängitud salvestuse järgi, jäljendasin esmalt teda. Seejärel lisasin loole oma kaunistusi. Polkale sündis kiiresti juurde vaheosa, mis meeldis ka õppejõule ning sain soovitusel lisada topeltkeeled, mis omakorda muutis minu maitse jaoks loo tervikuks. Olen selle soovitusel eest väga tänulik, sest sain väga hea uue idee oma mängustiili, mille peale ei oleks ma ise tulnud.

Aasta hiljem leidsin vanadest, õppejõud Karoliina Kreintaali saadetud, materjalidest ka arhiivisalvestuse, millel kuulsin Peeter Rooslaidu ise sedasama polkat mängimas, mille ka õppematerjaliks noodistasin. Kontserdil esitatavas palas mängin esimese osa Peeter Rooslaidu jäljendades ning järgnevad kordused on juba segu minu enda kaunistustest ja õppejõu algversioonist.

2.4. Pirun Polska

„Pirun polska“ ehk „Vanapagana polska“ on pärimuslik viiulipala Soomest. Loo õppisin Eesti ETNO talve laagris aastal 2020, veebruaris. Loo tõi laagrisse viiuldaja Saimi Kortelainen ning tema järgi olen õppinud ka pala mängima. Minu jaoks mõjus lugu tema esituses väga salapäraselt ning täidlaselt. Tõuke loo valimiseks andsid tehniliselt väljakutsuvad lahendused - kasutan loos positsioonivahetust ning keskmisest ebamugavamaid topeltnoote. Mõlema puhul tuleb tähelepanelikult intoneerida noodid puhtalt kokku kõlama, mis ei ole mitte alati minu prioriteet olnud. Pirun Polska on kõlanud ka Soome viiuliansambli JPP (1992) esituses ning sama pealkirja järgi on nimetatud ka seda pala kandev album. Ansambliga JPP tutvusin esmalt tänu Karoliina Kreintaalile, kellelt sain info, et samal ansamblil on koos albumitega välja antud ka mitmeid pärimuslike palade noodivihikuid, mis on kajastunud ka minu põhipilli repertuaaris.

Otsustasime lõputöö juhendaja, Cätlin Mägiga, et see võiks olla pala, mida esitada kontserdil koos kaasmuusikutega. Esmalt oleksin soovinud mängida lugu täiskooresseisuga, kuid käesoleva aasta olukorda arvesse võttes mängin lugu kahekesi koos kalli koolikaaslase, Henrika Travega. Oleme teinud õppetöö jooksul palju koostööd nii ansambliõppe kui ka isiklike projektide raames. Kontserdi kolmandale loole lisab Henrika täpselt vajalikku põnevust, oma erilise pilli – bass plokkflöödiga. Nimelt on pillil äärmiselt madal, mahe, tuult meenutav kõla, mis loo meeleoluga imeliselt kokku käib.

Käesolevas töös on välja toodud, kuidas ja millest vanad pillimehed endale pille meisterdasid (Sildoja 2014). Minu arust on see väga imetlusväärne, et kunagi on olnud pillimängusooval nii suur, et inimesed meisterdasid endale ise instrumente. Kindlasti on neis töödes edasi kantud traditsioonilisi eesti disainielemente. Kontserdil nähtavas pillis on minu jaoks täpselt sellist robustsust nagu vana pillimehe käsitööviulis.

2.5. Peenid sõrmed löid pilli ja Kingu valts

Labajalavalsid ning leigid on mind saatnud läbivalt õpingute jooksul. Peale selle, et leidub lõputult pillilugusid ja laululugusid on neist alati võimalik luua improviseerides või mitme loo sidumise teel uus. Seetõttu on labajalavalss minu jaoks justkui lõpmatu kulgemine. Võrreldav transiseisundi või muu mediteeriva tegevusega. Tõnn Sarv (2012) on samuti

kõrvutanud artiklis „Trance ja regilaul“ regilaulu transsi viiva muusikaga. Inimesel justkui on loomu poolest vaja enese kasutusel olevatele teadvusseisunditele lisa. Samamoodi kõrvutatakse kunagisi laulikuid DJ-ga, kus mõlemal on teatav au ja kuulsus, kuid kumbki ei tüki tahtlikult esile. Ei esitata ka midagi uut – DJ töötleb ja lauliku laulud on kihelkonniti levinud. See-eest materjali valdamine annab seose teosega ning uued kombineerimise võimalused mõjuvad loomingulise ja originaalsena.

Laululugu sai valitud Maria Koerti poolt lauldud „Peenid sõrmed löid pilli“ meeleolu poolest. M. Koert pärineb Mustjala kihelkonnast, Ninase külast. Salvestanud on M.Koerti H.Tampere aastal 1961, kui M.Koert oli 81 aastane. 1958 aastal on kogumisretkel naist kirjeldatud kui käbedat, väga sooja ja südamlikku, otsekohese ütlemisega inimest (Eesti rahvamuusika antoloogia 2016). Samasugune särtsakus ning rõõm jäi mulle ka salvestuselt elavalt kõlama ning soovisin, et kontsert kajastaks sellist laululusti.

Lugu tekitas minus põnevust ka sõnaliselt küljelt. Varasemalt tuttavas ent taasavastatud loos jäid mulle huvi pakkuma kaks aspekti. 2017 aastal osalesime kursusekaaslastega Kihnu Viulifestivalil ning 2019 osalesin ise Kihnu Pillilaagris õpetajana. Meenus pillilaagris õpetatud, viulimees Jaan Palu lauldud ja mängitud pala „Ut-tut-tut tulõ meile“. M. Koerti loos kattub kaks rida Kihnu labajalalaulu sõnadega. Arvan, et see on väga hea näide mulle endale, laulusõnade rändest. Teine aspekt puudutab minu enda pärimust. Laulus on ka sõnad: „Hiir hüppas ja kass kargas, vana karu lei trummi, kerp aknast välja, nahkpüksid jalga“. Neid samu ridu on laulnud mulle mu ema juba siis, kui ma pärimusmuusikast või rahvalaulust mitte midagi ei teadnud.

Laulu omandamisel tuletasin meelde regilaulu kursusel õpitud elemente. Esmalt harjutasin teksti ütlema õige rütmiga. Salvestused andsid hea ülevaate, millised osad vajavad spetsiaalset harjutamist – nii viisi varieerimise kui sõnade murde säilitamise osas. Märkamisega aitas mind loovpraktilise lõputöö juhendaja Cätlin Mägi.

Sobivaks pillilooks meenus üks omapärasemaid labajalavalisse eriala repertuaarist „Kingu valts“, Jaan Palult. Et tema kaudu ma ka laulu esmalt teadsin, siis tundus pillilugu veelgi paslikumalt sellele otsa sobivat. Jaan Palu uurisin ja jäljendasin II kursusel, õppejõud Karoliina Kreintaali juhendamisel. Pillimees pärines Kihnust, Lina külast ja hakkas viulit õppima 10-12 aastastelt. Pilli puudumise tõttu tegi selle ise kuuse ja saarepuust ning lugusid

õppis onult, Mihkel Otensonilt. Pillimehe mäng on väle ning kaunistuste rikas, olles „Kingu valtsi“ 1937. aastal salve mängides 54 aastane.

2.6. Omalooming „Madalrõhkkond“

Omaloomingulisi jutustusi, luuletusi, laule, pillilulugusid olen ma terve eneseteadliku aja loonud. Mulle on alati meeldinud fantaasiaküllased lood, emotsiooniga pillilood ning isikupäraga laulud, olenemata žanrist. Üheks veidraks asjaoluks, miks on minu jaoks raske oma muusikat avaldada on tunne, et ma olen seda kõike juba kuskil kuulnud. Ja ehk seepärast on end hea kutsuda pärimusmuusikuks – ma olengi muusika ja kõik oma lood kelleltki omandanud, millestki tuletanud.

Kontserdile valitud lugu kannab pealkirja „Madalrõhkkond“. See on kirjutatud aasta 2020 kevadel, Covid-19 tingitud eriolukorra väljakuulutamise ajal. Kui esmakordselt mindi üle kodukontoritele ja distantsõppele ning see kõik oli väga uudne. Tekkis vaba aega loomingu tegelemiseks, mida soovitati ka meedias. Sel ajaperioodil valmis 5-6 kontserdiks kirjutatud viiulipala. Kuna kavas olid röömsad polkad ja labajalad, siis valmistasin reinlendereid ning minoorseid meloodiaid. Ühe looga katsetasin isikliku väljakutsena ka teist taktimõõtu 5/8, mis läheb üle 6/8-le ning see sama lugu saigi valitud kava lõpulooks.

Seadsin loole kohe lugu kirjutades ka teise hääle, mida kontserdil mängib II kursuse pärimusviiuldaja Hanna-Miina Kivisäk. Alles hiljem lugu seades kirjutasin juurde ka kaks vahekäiku. Üks, et kerida pinget ning teine, et luua loo lõppu helgus ja selginemine. Käigud tekkisid õhtuti kitarril sõrmitsedes kuni järsku tundus tunne õige ning salvestasin klipid hilisemaks analüüsimiseks. Kujutasin ka ette, et lool peaks olema rütmiline saateharmoonia, mille elluviijaks sai pärimusmuusika I kursuse kitarrist Martin Kalm.

3. ETTEVALMISTUSPROTSESS

3.1. Koosseis ja proovid

Vaatamata keerulisele, piiranguterohkele ajale, ei kujutanud ma ette kontserti kaasmuusikuteta. Kokkumäng on väga oluline osa muusikas. Minu unistus ei ole kunagi olnud areneda muusikuna üksikisikuliselt, vaid koguda enda ümber võrgustik, kellega jagada samu väärtuseid muusikas ja elus. Seetõttu on minu bändikaaslased alati olnud ka minu sõbrad. Diplomikontserdil astuvad minuga koos laval üles pärimusmuusika vilistlane Henrika Trave bass plokkflöödil, pärimusmuusika I kursuse tudeng Martin kalm kitarril ja II kursuse tudeng Hanna Miina Kivisäk viiulil. Piirangute tõttu pidime esmalt kohtuma kas virtuaalselt või maksimaalselt kahekesti. Sel põhjusel jagasin liikmed kahe planeeritud ansambli vahel ära.

“Pirun polska” seade Henrika Travega sündis nii *zoom* vahendusel kui kohtudes omavahel Tallinnas. Henrikaga oli väga kerge koostööd teha - jagasin temaga oma põhiideid ning tema oskas omaltpoolt pilli võimaluste raames neid rakendada. Seades on kasutatud viisile taustaks rütmilist burdooni, viisi või teise hääle mängimine on jaotatud instrumendi ulatuse järgi. Üheskoos saime taaskord enim harjutada intoneerimist, selle loo puhul sissejuhatavas osas, kui kõlavad puhtad tertsid.

Omaloomingulise pala “Madalrõhkkond” seade sündis läbi aasta, erinevatel hetkedel. Salvestasin ülevaate seadest märts 2021, kaasmuusikutele tutvumiseks. Loo noodistamine oli samuti pikk protsess. Aastal 2020 ei suutnud ma lugu noodiridadele kirja panna, vahelduva taktimõõdu tõttu, aga käesoleval aastal läks kahe hääle noodistamiseks maksimaalselt 30 minutit. Tehtud materjalid aitasid väga palju, sest kohtudes muusikutega, oli neil oluline põhiinformatsioon juba selge (nt meloodia ja harmoonia).

Kitarriga eraldi kohtudes panime rõhku harmoonia liikumisele. Kuna lugu on rütmikas, siis on kitarril kanda ka oluline rütmigrupi roll. Harjutasimegi eelkõige sissetulekuid, üleminekuid ning kindla rütmikaga lõppe ning seadsime neid enesekindlaks (ehk teadvustasime eriti vaiksusi ning valjusid osasid). Samamoodi koos Hanna Miinaga eraldi viiulite partiisid üle vaadates. Kuna meloodiad olid selged, siis saime treenida intonatsiooni ning mängu ühtses tempos. Koosmängu võimalus avanes esmakordselt 4.mai, kus saime tänu eeltegevusele harjutada seadet enesekindlamaks – valmisolek muutlikeks kohtadeks.

3.2. Heli ja lavakujundus

Diplomikontserdit helindab kursusekaaslane, helitehnoloogia tudeng Robert Suun. Kvaliteetseks tulemuseks kohtusime helitehnoloogiga tehniliste vajaduste ja kava arutamiseks aprillis 2020. Katsetasime nii mikrofone kui rääkisime läbi vahelokhad, kus tehnikud vajavad aega, et kaasmuusikud lavale aidata. Kuigi kontserte on ka enne olnud, siis spetsiaalset koosolekut helitehnoloogiga, enda kontserdiks, pidasin ma esimest korda.

Sain kohe katsetada ka ideed, mis tekkis looga “Pirun polska”. Enda mängus ei kuulnud ma nii suurt kaost, kui sellel lool mu kujutluses võiks olla - palusin kasutada *delay’d*. Helitehnoloogiga koos sain katsetada nii kindla rütmiga kui kindla rütmiga *delay’d*, mis oli minu jaoks väga huvitav ning uudne.

Helitehnoloogi ning täiskoosseisuga viidi läbi läbimängud 18.mai 2021. Läbimängu eesmärgiks oli mikrofoni paigutuse ning võimekuse testimine, efektide katsetamine ning kogu kava ajalise ülevaate saamine. Isiklikult pean harjutama, kuidas viiulimäng, mikrofoni rääkimine ja laulmine kõik sünkroonselt toimima saada.

Lava valgustab Mari Vijard, kellega võtsin samuti varasemalt ühendust, et oma plaane konkreetsemaks muuta. Dekoratiivsete elementide puhul muutusid minu ideed väga palju, kuid tuletasin taaskord meelde juhendaja nõuannet, et mõned suurepärased elemendid võib jätta ka järgmistesse kontserditesse. Läbivaks teemaks oli loodus ning naturaalsed materjalid, mis on mulle väga südamelähedane teema. Samuti meeldib mulle väga käsitöö ning meisterdamine, seega otsustasin luua vaatajatele ka silmailu. Niisiis, olin veendunud, et valisin lihtsaima tee - kenad kevadised korvid oksade, õite ja pillirooga. Kodukohta külastades, autosse oksti laadides, ei olnud ma aga arvestanud, et needsamad pilliroo “tutid” on koduks kodumaistele hiidämblikutele. Olin ämblike kartva inimesena vedanud ise oma autosse neid vähemalt tosina, kes sõidu ajal ning järgnevatel päevadel endast märku andsid. Niisiis võib öelda, et ettevalmistusprotsess on olnud nii põnev kui pinev, aga taimekorvid tulevad siiski!

Reklaamiks tegin kaks fotot - üks Finale festivali kodulehele ning teise keskkonda *Facebook* ürituse taustapildiks. Ka need pildid on looduslike elementidega - metsa ja mändide taustal.

KOKKUVÕTE

Käesoleva loovpraktilise lõputöö teoreetilise osa eesmärgiks oli anda ülevaade minu muusikalisest taustast, õpingutest TÜ VKA muusika õppekava pärimusmuusika erialal ning diplomikontserti “Peenid sõrmed löid pilli” kontseptsioonist.

Diplomikontserti kava koosneb seitsmest TÜ VKA pärimusmuusika eriala õpingute jooksul omandatud ning ühest õpingute jooksul loodud omaloomingulisest loost. Huvitaval kombel said kavasse valitud kõik viiulipalad. Arvan, et põhjuseks võib olla see, et isikliku mängumaneeri ning mugava asendi leidmisel tegin ma palju analüüsivat tööd just vanade viiuldajatega, kelle poolt mängitud lood said ka mulle emotsionaalselt lähedaseks. Ka välismaise päritoluga lugu on olnud mängitud viiuldajate poolt. Omaloominguline pala on kirjutatud spetsiaalselt käesoleva töö tarbeks ning tuleb diplomikontserdil esmaettekandele.

Kontsert toimub 20.mai, Viljandi Pärimusmuusika aida suures saalis, kell 17.00. Rahvaliku peomeeleolu aitavad luua kaasmuusikud Henrika Trave bass plokkflöödil, Hanna Miina Kivisäk viiulil ning Martin Kalm kitarril.

Töö koostamisel on kasutatud senisest erinevaid lahendusi - töö juhendaja ja ansambliliikmetega toimus interneti vahendusel. Ka proove toimusid esiti üksinda, erinevates ruumides, seejärel kahekesi ruumis ning alates maikuust täiskoosseisuga. See-eest on protsess olnud siiski sama põnev ning päris kontsertkorralduse tunnet tekitav. Toimuvad planeeritud kõned, läbirääkimised, proovid, helindamine, kujundamine, valgustamine, sotsiaalmeediasse ürituse loomine, pildistamine ning tänu piirangute leevendamisele (poodide avamine) on võimalik ka uutele pillikeeltele ja lavariietusele mõelda.

Täna lõputöö juhendajat, Cätlin Mägi, kes oli suureks abiks ajaplaneerimisel ning konkreetsete ideede genereerimisel. Täna koostöö eest ka kõiki teisi pärimusmuusika õpingutel kohatud õppejõude, koordinaatoreid ning kaastudengeid.

KASUTATUD ALLIKAD

Eesti Entsüklopeedia. 2013. Rooslaid, Peeter.

http://entsyklopeedia.ee/artikkel/rooslaid_peeter2 8.05.2020

Eesti rahvamuusika antoloogia. 2016. Maria Koert.

<https://www.folklore.ee/pubte/eraamat/rahvamuusika/ee/Esitaja-Maria-Koert>

JPP. 1992. Pirun Polska. <https://www.discogs.com/JPP-Pirun-Polska/master/1100933>.

Sarv, T. 2012. Trance ja regilaul. Teater. Muusika. Kino. nr.1.

Sildoja, K. 2011. Eesti viiul: Elias Schönberg.

http://eestiviiul.rahvamuusika.ee/Elias_Schonberg_247.htm

Sildoja, K. 2014. Äratismäng uinuvale rahvamuusikale. Tallinn: Eesti Teatri- ja Muusikamuuseum.

Virumaa Teataja. 2008. Kultuur: Klavessiin otsib iseloomu.

<https://virumaateataja.postimees.ee/2314755/kultuur-klavessiin-otsib-iseloomu>. 8.05.2020

LISAD

Lisa 1. Diplomikontserdi kava

Jrk. nr.	Pealkiri	Viide	Esitus
1.	Polka	ERA, Fon 114a < Kuusalu khk, Kolga vald – A. O. Väisänen (1913) < Eduard Aaman, 29 a.	viul
2.	Peremehe valss Kom, vennen kom	KKI, RLH 67:1 < Ruhnu – P. Kippar, H. Kihno (1967) < Peeter Rooslaid, 78 a.	viul
3.	Polka	KKI, RLH 67:1 < Ruhnu – P. Kippar, H. Kihno (1967) < Peeter Rooslaid, 78 a.	viul
4.	Pirun polska	Õpitud Saimi Kortelainen järgi, mängitud ka ansambli JPP poolt.	viul bass plokkflööt
5.	Peenid sõrmed lõid pilli Kingu valts	RKM, Mgn II 465 c < Mustjala khk. - H. Tampere (1961) < Maria Koert 81 a. ERA, Pl.56 B2 < Kihnu, Linaküla – H. Tampere ja A. Pulst < Jaan Palu, 54 a.	viul vokaal
6.	Madalrõhkkond	Omalooming, loodud kevad 2020.	viul 1 viul 2 kitarr

Tabel 1. Kontsertkava

Lisa 2. Noodistused

Polka

Eduard Aamani

Kuursõna

A₁

5

9

A₂

13

Alles siin lisatakti-kaunistus

lisatakt!

18

B₁

22

26

B₂

30

MINU KAUNISTUSED:

T3

T4

30ma takt

T1

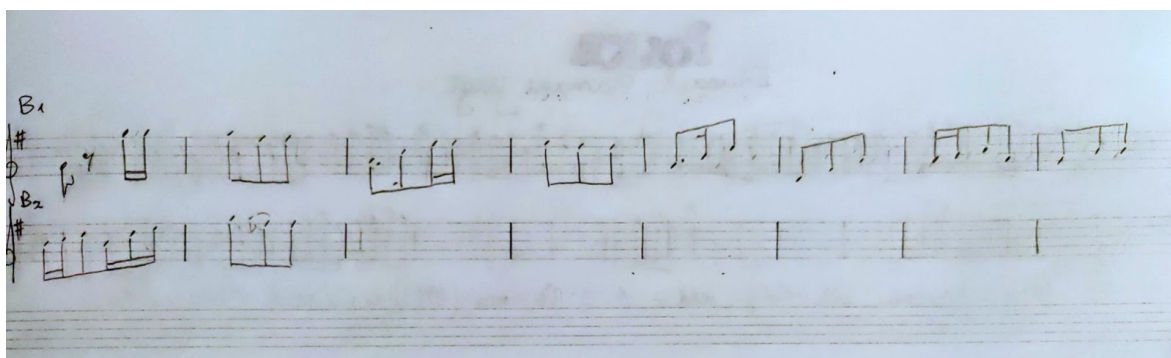
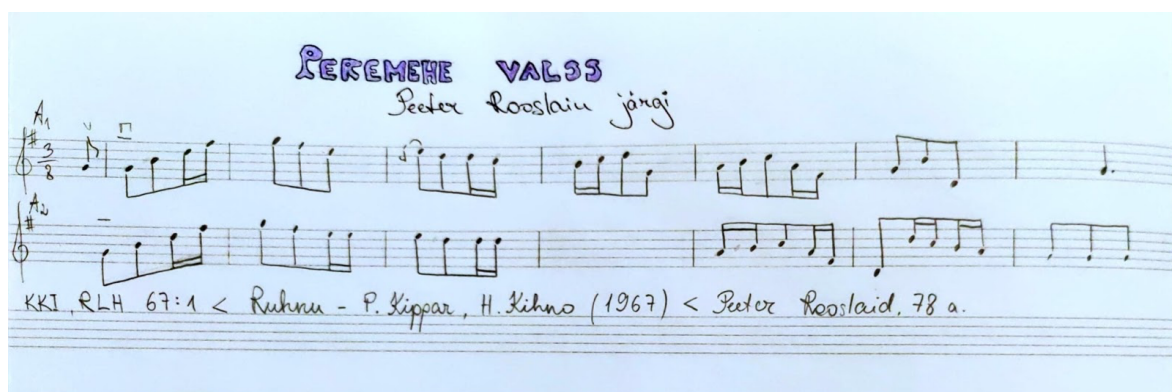
T18

T20

T26

Lõpp Nr:

Noodistus 1. Eduard Aamani Polka.

Noodistus 2. Peremehe valss

Noodistus 3. Peeter Rooslaiu Polka.

Pirun 39.
— n polska.

Trijo.

— 44 —

40.

Noodistus 4. Pirun Polska JPP noodivihikus.

Kingu valts

Jaan Palm

A₁

B₁

A₂

B₂

A₃

Noodistus 5. Kingu valts.

Finale_L.K

1.hääl

Lisette Kingsepp

First voice part musical score. It consists of four staves of music in treble clef. The first staff is in 5/8 time. The second staff starts at measure 5 and ends with a double bar line. The third staff starts at measure 9 and continues. The fourth staff starts at measure 13 and ends with a double bar line. The melody is composed of eighth and sixteenth notes.

2.hääl

Lisette Kingsepp

Second voice part musical score. It consists of four staves of music in treble clef. The first staff is in 5/8 time. The second staff starts at measure 5 and ends with a double bar line. The third staff starts at measure 9 and continues. The fourth staff starts at measure 13 and ends with a double bar line. The melody is composed of eighth and sixteenth notes.

Noodistus 6. Madalrõhkkond 1. hääl ja 2. hääl.

SUMMARY

This creative-practical thesis is titled “Peenid sõrmed lõid pilli” („The instrument was played by thin fingers“), which is a line from an old estonian song.

The aim of the written paper is to provide an overview of the concept and the structure of the diploma concert. All tunes that will be performed were learned while studying traditional music in the TÜ VKA music department.

In the first chapter, there is an overview of previous educational decisions that have led to studying traditional music. There are many lectors to give thanks to, for sharing inspiration, materials and tunes. As well as there are many musicians, from 100 years ago, whom I’ve got to know through old recordings.

Tunes that will be played at the diploma concert, are introduced in the second chapter. Five of them are estonian violin tunes, one is an old estonian song, from abroad - Finnish violin tune and the last tune is written by myself.

Third chapter tells more about preparations with band members, sound engineers, decorations and advertisement. Considering the global pandemic, rehearsals were allowed only since May and the concert will be broadcasted through the internet.

The diploma concert "Peenid sõrmed lõid pilli" takes place on the 20rd of May 2021 at 5PM at the main hall of the Estonian Traditional Music Centre in Viljandi. Accompanied by Henrika Trave with bass recorder, Hanna Miina Kivisäk with violin and Martin Kalm with guitar.

LIHTLITSENTS

Mina, Lisette Kingsepp,

1. annan Tartu Ülikoolile tasuta loa (lihtlitsentsi) minu loodud teose „Peenid sõrmed löid pilli“, mille juhendaja on Cätlin Mägi, reprodutseerimiseks eesmärgiga seda säilitada, sealhulgas lisada digitaalarhiivi DSpace kuni autoriõiguse kehtivuse lõppemiseni.
2. Annan Tartu Ülikoolile loa teha punktis 1 nimetatud teos üldsusele kättesaadavaks Tartu Ülikooli veebikeskkonna, sealhulgas digitaalarhiivi DSpace kaudu Creative Commons'i litsentsiga CC BY NC ND 3.0, mis lubab autorile viidates teost reprodutseerida, levitada ja üldsusele suunata ning keelab luua tuletatud teost ja kasutada teost ärieesmärgil, kuni autoriõiguse kehtivuse lõppemiseni.
3. Olen teadlik, et punktides 1 ja 2 nimetatud õigused jäävad alles ka autorile.
4. Kinnitan, et lihtlitsentsi andmisega ei riku ma teiste isikute intellektuaalomandi ega isikuandmete kaitse õigusaktidest tulenevaid õigusi.

Lisette Kingsepp

19.05.2021